

אני פה בגלל בעלי

טקס האישה הסוטה מספר במדבר הוא אחד הקשים לעיכול בעולם המודרני. האמנית עפרי כנעני החליטה לעכל אותו בכל זאת

דרושים צופים אקטיביים. מתוך "פרויקט סוטה"

"תורה מונחת בקרן זוית, וכל הרוצה ליטול יבוא ויטול". כך פותחת את דבריה רות קלדרון ביום עיון המוקדש ל"פרויקט סוטה", מיצב וידאו מרשים של האמנית עפרי כנעני. כנעני נטלה מדרש אחד ממדרש תנחומא על פרשת נשא, המספר על אישה שנעזרת באחותה על מנת להתחמק משתיית המים המאריים ועל הגורל המר שפקד את שתייהן בכל זאת, ופירשה אותו בעזרת עשרה מקרנים בקובייה לבנה שהוקמה בחלל האמנות רוטשילד 12.

קנה המידה של הצופה

יום העיון, שהתקיים ביום שני האחרון כבר ומועדון ההופעות ששוכן בקומה הראשונה של המבנה, משך קהל רב שהורכב ברובו הגדול מנשים. בסימפוזיון דנו בצדדים שונים של הפרויקט של כנעני. בין היתר עסקו האוצרת נועם סגל ומנהל בית הספר לתיאטרון חזותי בירושלים, גיא גוטמן, במיצב כחלל ביניים בין הקובייה הלבנה – הגלריה, לבין הקובייה השחורה – אולם התיאטרון או הקולנוע. הם ציינו כי הפרויקט בנוי לפי קנה המידה של הצופה. אנחנו חלק מהסביבה של הדמויות (בין היתר, בגילומם של משה איבגי, טלי שרון וקרן אור) והן חולפות דרכנו. ואכן, שני רגעים יפים מתרחשים כאשר צופה שהגיע אחרי תחילת ההקרנה צץ לעברנו דרך הברכה המוקרנת על הקיר, וכאשר כנעני מעמידה אותנו על שפת הברכה והופכת אותנו לצופים פעילים בטקס

התרחשויות מקבילות. חלק מתפאורת המיצב

להשתחרר מן הפחד מהנשיות הבלתי נשלטת. ביום-יום, חז"ל הטילו על קשר עם נשים סייגים במגע, בראייה וכן הלאה, שאינם מאפשרים את החפזון שדרוש על מנת להשתלט על האשה באופן מוחלט. הדיון היה ער מאוד ביחס לדיון אקדמי והקהל תיפקד גם כאן כצופה אקטיבי ופיזי, וביחד עם הפעמון שנשמע בהפוגות קבועות מן המטבח של בית הקפה מעבר לקיר, האירוע כולו נתן הרגשה קצת של טקס בפני עצמו.

טוץ בלי להרוג

כנעני, בת קיבוץ כברי, מספרת שהחיבור לסיפורי חז"ל מגיע מאהבה לסיפורים בכלל. כבר בתיכון מצאה את עצמה מחטטת במה שנקרא ארון הספרים היהודי, ובהמשך למדה במסגרות שונות, ביניהן מכללת אורנים, בינה ועלמה. "סיפורי חז"ל מזכירים לי שירי הייקו. הנקודות העיוורות המרובות בהן מזמינות קריאה פעילה", היא אומרת. כנעני קוראת את המדרש בעיניים חדשות ומאירה בו פנים מפתיעים. "אם טקס סוטה הוא מכונת האמת של העולם העתיק, הוא אולי גם חלק מטיפולי הפוריות המתקדמים שלו", בכך היא מתייחסת ל"פרס" –

ההריון המובטח למי שבעלה קינא לה לשווא. כשאני שואל אותה על הרגע ועל הדרך שבהם היא מסיימת את הסיפור, היא אומרת שהיא והתסריטאית אסתי נמדר, הקדישו כמעט שנה לשאלה "איך להרוג אותן". להרוג ממש הן לא יכלו, והסוף שנבחר עוצר שנייה לפני המקום שבו סיימו חכמים, ונוגע, כמו הסיפור כולו, בתשוקה, באחריות, בכמיהה ובאשמה.

פרויקט סוטה, רוטשילד 12 תל אביב,
ג'-ד': 19:00-11:00, ה': 14:00-11:00, 17:00,
22:00, שישי-שבת: 10:00-14:00,
בניסה חופשית.